

[Undervisningsministeren.]

tilfælde, hvor tiden — sådan forstod jeg det — ikke bruges effektivt i timerne med kristendomsundervisning, kan jeg kun sige, at det er de centrale myndigheders opgave — jeg tænker her på statskonsulenterne og ministeriet — at tage stilling til de planer, der vedtages lokalt. Det vil ikke være muligt og ej heller ønskeligt fra centralt hold at søge at foretage indgående kontrol med, hvad der sker inden for dette fag. Vi må gå ud fra, at når der er fastsat et timetal for kristendomskundskab, så anvender man også timerne til dette fag på samme måde, som når det drejer sig om et hvilket som helst andet fag på undervisningsplanen. Lad mig føje til, at jeg mener, at den tillid, det danske samfund her viser de lokale myndigheder og skoler ud over landet, er særdeles velbegrunderet. Folkeskolen er den kommunale skole, og det er de lokale myndigheder, der har det nærmeste ansvar for undervisningsplanens gennemførelse. Sådan bør det efter min opfattelse også være.

Med hensyn til, hvad der ud over de råd, der gives i de vejledende planer, kan gøres for at støtte fagets stilling, hvilke positive skridt der kan tages, kan jeg sige, at der allerede er gjort adskilligt. Således er der i år blevet oprettet et særligt professorat i faget kristendomskundskab ved Danmarks lærerhøjskole. Dette nye professorat vil blive besat nu i efteråret. Det er klart, at dette indebærer en betydelig støtte til faget fremover.

Endvidere vil der være mulighed for at optage faget på de metodiske kursuser, der afholdes rundt om i landet i samarbejde mellem statskonsulentens kontor, Danmarks lærerhøjskole og provinsårskursuser.

Endelig kan jeg oplyse, at en særlig kursuservirksomhed har været udøvet gennem nogle stævner, som ministeriet har støttet, nemlig et stævne i Ålborg og et i Løgumkloster med i alt 300 deltagere. Der vil fortsat blive givet støtte til sådanne stævner i det omfang, man ude omkring ønsker at tage initiativ dertil, og hvor det økonomisk er gennemførligt.

Alt i alt mener jeg, at der gøres en betydelig indsats for at støtte kristendoms-kundskabens stilling. Vi vil i ministeriet fortsætte bestræbelserne herfor.

Baagø: Jeg vil gerne takke den højtærede undervisningsminister for svaret. Der var jo ting i det, som jeg var meget tilfreds med og glad for, men når ministeren siger, at det overlades til de lokale myndigheder selv at træffe afgørelserne, er det netop det, jeg er betænkelig ved. Det er jo ikke tilfældet med andre fag. Ved mange andre fag har man en konsulentordning netop for at sikre, at undervisningen finder sted, som den skal; men det er ikke tilfældet for dette fags vedkommende. Jeg tror, at man med fordel mange steder ville kunne drage præsterne med ind i undervisningen i dette fag, navnlig i de klasser, hvor børnene det følgende år eller derpå følgende år skal modtage konfirmationsundervisning. Det er i hvert fald noget, som jeg ville bede om at man tænker over.

I øvrigt vil jeg gerne stille det tillægs-spørgsmål til den højtærede minister: vil den højtærede undervisningsminister styrke fagets stilling f. eks. ved at sørge for, at der bliver indført en konsulentordning, hvorved fagets betydning vil kunne blive præciseret såvel over for lærerne som over for eleverne?

Undervisningsministeren (Helveg Petersen):

Jeg vil gerne oplyse det ærede medlem om, at når der er tale om eksamensafdelingen, er der en konsulentordning også med hensyn til kristendomskundskab; derimod er der ikke tale om konsulentordninger i den egentlige hovedskole, heller ikke hvad de andre fag angår. Faget kristendoms-kundskab har jo en særlig karakter og kan efter min opfattelse ikke forbindes med en udvidet kontrol, med en eller anden slags inspektionsvirksomhed; dertil har faget for meget at gøre med livssyn og livsindstilling, og vi må vel også sige, at undervisningens forløb i høj grad afhænger af, i hvilket omfang sansen for de kristelige værdier er til stede i befolkningen.

Jeg har nu og da set tendenser til, at man ville lægge ansvaret for kristendoms-mens stilling i vort samfund over på skolen. Dette ansvar kan skolen ikke påtage sig; ligegyldigt hvilken udvidelse af undervisningen der foretages, er der helt andre forhold at tage i betragtning.

Det ærede medlem stillede det tillægs-